UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

31 päivänä maaliskuuta 2011*

Asiassa C-546/09,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Varhoven administrativen sad (Bulgaria) on esittänyt 20.10.2009 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 23.12.2009, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Aurubis Balgaria AD

vastaan

Nachalnik na Mitnitsa Stolichna, aikaisemmin Nachalnik na Mitnitsa Sofia,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J.-J. Kasel sekä tuomarit M. Ilešič ja E. Levits (esittelevä tuomari),

* Oikeudenkäyntikieli: bulgaria.

julkisasiamies: P. Cruz Villalón,
kirjaaja: hallintovirkamies C. Strömholm,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 19.1.2011 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Aurubis Balgaria AD, edustajinaan avocat L. Ruessmann ja advokat S. Yordanova,

– Nachalnik na Mitnitsa Stolichna, aikaisemmin Nachalnik na Mitnitsa Sofia, edustajinaan advokat T. Popgeorgieva ja advokat S. Valkova,

– Euroopan komissio, asiamiehinään B.-R. Killmann ja S. Petrova,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna

20.11.2006 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1791/2006 (EUVL L 363, s. 1; jäljempänä tullikoodeksi), 201 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 2 kohdan, luettuna yhdessä 214 artiklan, 222 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 232 artiklan 1 kohdan b alakohdan kanssa, tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Aurubis Balgaria AD (jäljempänä Aurubis) ja Nachalnik na Mitnitsa Stolichna, aikaisemmin Nachalnik na Mitnitsa Sofia (Sofian tulliviraston johtaja, jäljempänä Nachalnik), ja joka koskee arvonlisäveron korotuksen, jonka maksamiseen mainitun yhtiön on todettu olevan velvollinen, korkojen määrää sekä ajankohtaa, josta mainittujen korkojen laskeminen alkaa.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Tullikoodeksin 201 artiklan 1 kohdan a alakohdassa ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Tuontitullivelka syntyy, kun:

a) tuontitullien alainen tavara luovutetaan vapaaseen liikkeeseen; taikka

– –

2. Tullivelka syntyy sinä ajankohtana, jona kyseinen tulli-ilmoitus vastaanotetaan.”

4 Tullikoodeksin 214 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Komiteamenettelyä noudattaen annetuissa säännöksissä määriteltävissä tapauksissa ja niissä määriteltävin edellytyksin on kannettava [hyvitys]korkoa, jotta voidaan estää rahallisen hyödyn hankkiminen lykkäämällä sitä ajankohtaa, jona tullivelka syntyy tai se kirjataan tileihin.”

5 Tullikoodeksin 222 artiklan 1 kohdan a alakohdan ensimmäisessä ja toisessa alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Velallisen on maksettava 221 artiklan mukaisesti tiedoksi annettu tullien määrä seuraavien määräaikojen kuluessa:

a) Maksu on suoritettava asetetussa määräajassa, jos velallinen ei ole oikeutettu 224–229 artiklassa säädettyihin maksuhelpotuksiin.

Tämä määräaika ei saa olla pidempi kuin kymmenen päivää laskettuna siitä, kun kannettavien tullien määrä on annettu tiedoksi velalliselle, ja suoritettaessa yhdistettyä tileihin kirjaamista 218 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisin edellytyksin on määräaika asetettava siten, ettei velallinen voi saada pidempää määräaikaa kuin jos tällä olisi oikeus maksun lykkäämiseen, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 244 artiklan toisen alakohdan soveltamista.”

6 Tullikoodeksin 232 artiklassa säädetään seuraavaa

”1. Jos kannettavaa tullien määrää ei ole maksettu asetetussa määräajassa

– –

b) tullien määrän lisäksi on kannettava viivästyskorkoa. Viivästyskorkoprosentti saa olla korkeampi kuin luottokorkoprosentti. Viivästyskorkoprosentti ei saa olla pienempi [kuin] luottokorkoprosentti.

2. Tulliviranomaiset voivat olla kantamatta viivästyskorkoa, jos:

– –

c) tullit maksetaan viiden päivän kuluessa maksua varten asetetun määräajan päättymisestä.

_ _”

7 Tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2.7.1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 28.2.2007 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 214/2007 (EUVL L 62, s. 6; jäljempänä soveltamisasetus), 519 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa :

”Kun jalostetuista tuotteista tai tuontitavaroista on sisäisessä jalostusmenettelyssä tai väliaikaisen maahantuonnin menettelyssä syntynyt tullivelka, hyvityskorkoa on maksettava tuontitullien määrän perusteella kyseessä olevalta ajanjaksolta.”

8 Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (EUVL L 347, s. 1) 2 artiklan 1 kohdan d alakohdan mukaan arvonlisäveroa on suoritettava tavaroiden maahantuonnista.

9 Tavaroiden maahantuonnin yhteydessä suoritettavan arvonlisäveron maksamisesta säädetään direktiivin 2006/112 211 artiklan ensimmäisessä kohdassa, että jäsenvaltioiden on säädettävä maksua koskevista yksityiskohtaisista säännöistä tavaroiden maahantuonnissa.

Kansallinen oikeus

10 Arvonlisäverolain (Zakon za danak varhu dobavenata stoynost; DV nro 63, 4.8.2006), sellaisena kuin se on muutettuna (DV nro 52, 29.6.2007), 59 §:n 2 momentissa säädetään seuraavaa:

”Mikäli tullisäännösten mukaan on syntynyt velvollisuus koron maksamiseen tullivelasta johtuvista tullimaksuista, syntyy myös velvollisuus maksaa korkoa kantamatta jääneestä verosta.”

11 Arvonlisäverolain 60 §:ssä, jonka otsikko on ”Tuonnista kannettavan veron maksaminen”, säädetään seuraavaa:

”(1) Tulliviranomaisten kantama vero kirjataan valtion kirjanpitoon sillä tavalla ja siinä määräajassa, joista säädetään tullien kantamista varten.

(2) Vero- ja tulliviranomaiset eivät voi kuitata tulliviranomaisten maahantuonnin yhteydessä kantamaa veroa muita saatavia vastaan.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

12 Aurubis toi 6.–30.11.2007 välisenä aikana Makedoniasta rikastettua kuparia. Nämä tavarat ”luovutettiin vapaaseen liikkeeseen”.

13 Tulli-ilmoitukset täytettiin myyjän toimittamassa laskussa mainitun väliaikaisen hinnan, joka oli asetettu myyjän ja Aurubiksen välisessä kauppasopimuksessa määrätyn hinnanvahvistusmenetelmän mukaisesti, perusteella.

14 Tavaroiden lopullinen hinta vahvistettiin 18.2.2008 päivätyllä loppulaskelmalla.

15 Aurubis lähetti 20.6.2008 omasta aloitteestaan tullikoodeksin 78 artiklan 1 kohdan nojalla tulliviranomaisille kirjeen, jolla se ilmoitti niille, että toimittaja oli laatinut maahantuoduista tavaroista loppulaskelman, ja kehotti näitä viranomaisia toimimaan lainmukaisen toimivaltansa mukaisesti, jos nämä pitäisivät tavaran tullausarvon muuttamista jälkikäteen tarpeellisena.

16 Nachalnik teki 15.7.2008 päätöksen, jossa todettiin valtiolla olevan 113 822,82 Bulgarian levin (BGN) suuruinen arvonlisäveroon perustuva lisäsaatava, joka oli syntynyt tullivelan syntyhetkellä, josta lähtien myös lailliset korot olivat alkaneet kertyä (jäljempänä vuoden 2008 päätös). Tämä päätös, jolla Aurubikselle annettiin seitsemän päivän maksuaika, annettiin sille tiedoksi 16.7.2008.

17 Aurubis suoritti vuoden 2008 päätöksen mukaisen arvonlisäverovelkansa 23.7.2008 tapahtuneella maksulla. Tämä velka kirjattiin tileihin 24.7.2008.

18 Koska Aurubis vastusti vuoden 2008 päätöksessä asetettua velvollisuutta maksaa viivästyskorkoa, se nosti kanteen Administrativen sad Sofia-Gradissa (Sofian kaupungin hallintotuomioistuin), joka vahvisti vuoden 2008 päätöksen 19.3.2009 antamallaan tuomiolla.

19 Aurubis teki 3.4.2009 kassaatiovalituksen Varhoven administrativen sadille (Bulgarian ylin hallintotuomioistuin) ja riitautti mainitun tuomion lainmukaisuuden.

20 Nachalnik katsoo tullikoodeksin 201 ja 214 artiklan perusteella, että jälkikäteen maksetun tullivelan ja arvonlisäverovelan viivästyskorot on maksettava siitä alkaen, kun tavarat ”luovutettiin vapaaseen liikkeeseen”. Aurubis puolestaan katsoo, että viivästyskorot on maksettava vasta myöhemmästä ajankohdasta eli siitä, jolloin – tullivelan tileihin kirjaamisen ja sen tullivelalliselle tiedoksi antamisen jälkeen – myöhemmin tileihin kirjatun velan maksuaika päättyy, lähtien.

21 Tässä tilanteessa Varhoven administrativen sad on päättänyt lykätä ratkaisun antamista asiassa ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko kansallisten tuomioistuinten tulkittava [asetuksen N:o 2913/92] 232 artiklan 1 kohdan b alakohtaa siten, että tulliviranomaiset saavat periä viivästyskorkoa tullivelan korotuksesta vasta sen jälkeen, kun tullien määrä on kirjattu tileihin ja annettu tiedoksi tullivelalliselle sekä kun mainitun asetuksen

222 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukainen tulliviranomaisten tullivelan korotuksen maksamista varten asettama määräaika on päättynyt?

2) Onko kansallisten tuomioistuinten tulkittava [asetuksen N:o 2913/92] 214 artiklan 3 kohtaa siten, että kansalliset viranomaiset eivät saa periä hyvityskorkoa alkuperäisen tulli-ilmoituksen ajankohdan ja myöhemmän tileihin kirjaamisen ajankohdan väliseltä ajanjaksolta, kun vastaavat säännökset puuttuvat [asetuksesta N:o 2454/93]?

3) Onko [asetuksen N:o 2913/92] ja [asetuksen N:o 2454/93] säännöksiä tulkittava siten, että mikäli ei ole olemassa kansallisia oikeussääntöjä, joissa säädettäisiin nimenomaisesti tullin korottamisesta tai muusta kansallisesta seuraamuksesta, joka on sen summan suuruinen, joka perittäisiin viivästyskorkona tullivelan syntymisajankohdan ja sen myöhemmän tileihin kirjaamisen ajankohdan väliseltä ajanjaksolta, unionin oikeudessa ei sallita sitä, että kansalliset tuomioistuimet suorittavat tällaisen korotuksen tai määräävät tällaisen seuraamuksen?"

Ennakkoratkaisupyynnön tutkittavaksi ottaminen

22 Koska pääasia koskee arvonlisäverovelan korotukseen liittyvän viivästyskorkosaatavan syntymistä, on tutkittava ensin se, täyttääkö unionin tullisäännöstön tulkintaa koskeva ennakkoratkaisupyyntö tutkittavaksi ottamisen edellytykset.

23 Mainittua säännöstöä sovelletaan tähän asiaan vain Bulgarian lainsäädännön, erityisesti arvonlisäverolain 59 §:n 2 momentin ja 60 §:n 1 momentin, joissa viitataan tullilainsäädäntöön ja säädetään, että mikäli tullisäännösten mukaan on syntynyt velvollisuus koron maksamiseen tullivelasta johtuvista tullimaksuista, syntyy myös velvollisuus maksaa korkoa kantamatta jääneestä arvonlisäverosta, ja että tämä vero kirjataan tileihin sillä tavalla ja siinä määräajassa, joista säädetään tullien kantamista varten, perusteella.

24 Tässä yhteydessä on huomattava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin tuomioistuimella on toimivalta vastata ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin silloinkin, kun pääasian tosiseikat sijoittuvat unionin oikeuden soveltamisalan ulkopuolelle, jos kansallisessa lainsäädännössä on muissa kuin unionin oikeuden alaan kuuluvissa tilanteissa noudatettu unionin oikeudessa omaksuttuja ratkaisuja. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan näin on siksi, että unionin oikeusjärjestyksen kannalta on olemassa selvä intressi varmistaa, että tulevien tulkintaerojen välttämiseksi kaikille unionin oikeussäännöille annetaan yhdenmukainen tulkinta riippumatta olosuhteista, joissa niitä sovelletaan (ks. vastaavasti mm. asia C-130/95, Giloy, tuomio 17.7.1997, Kok., s. I-4291, 19–28 kohta; asia C-267/99, Adam, tuomio 11.10.2001, Kok., s. I-7467, 23–29 kohta; asia C-43/00, Andersen og Jensen, tuomio 15.1.2002, Kok., s. I-379, 15–19 kohta; asia C-3/04, Poseidon Chartering, tuomio 16.3.2006, Kok., s. I-2505, 14–19 kohta ja asia C-205/09, Eredics ja Sápi, tuomio 21.10.2010, Kok., s. I-10231, 33 kohta).

25 Tässä tilanteessa on todettava, että ennakkoratkaisupyyntö voidaan ottaa tutkittavaksi.

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

26 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ensimmäisellä kysymyksellään pääasiallisesti sitä, onko tullikoodeksin 232 artiklan 1 kohdan b alakohtaa tulkittava siten, että kantamatta oleviin tulleihin perustuvat viivästyskorot voidaan tämän säännöksen nojalla periä vain mainitun määrän maksamista varten asetetun määräajan päättymisen jälkeiseltä ajalta.

27 Tässä yhteydessä on todettava, että jo tullikoodeksin 232 artiklan 1 kohdan b alakohdan sanamuodon mukaan tulleista kannetaan viivästyskorko, ”jos kannettavaa tullien määrää ei ole maksettu asetetussa määräajassa”.

28 Viivästyskoron kantaminen edellyttää siten, ettei kannettavaa tullien määrää ole maksettu asetetussa määräajassa, eikä viivästyskorkoa voida kantaa, jos tullivelallinen on suorittanut tullivelan sille annetussa määräajassa.

29 Viivästyskoroilla pyritään näin lieventämään maksuajan ylittämisestä aiheutuvia seurauksia ja erityisesti välttämään se, että tullivelallinen saisi perusteetonta etua mahdollisuudesta pitää tämän velan perusteella maksettavat määrät käytössään sen maksamiselle asetetun määräajan päätyttyä. Tästä syystä tullikoodeksin 232 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetään, ettei viivästyskorkoprosentti saa olla pienempi kuin luottokorkoprosentti.

30 Tämän sekä sanamuodon mukaisen että teleologisen tulkinnan vahvistaa tullikoodeksin 232 artiklan yleinen rakenne, sillä sen 2 kohdan c alakohdassa säädetään, että tulliviranomaiset voivat olla kantamatta viivästyskorkoa, jos tullit maksetaan viiden päivän kuluessa niiden maksua varten asetetun määräajan päättymisestä.

31 Koska tullivelan maksaminen viiden päivän kuluessa määräajan päättymisestä mahdollistaa sen, että tulliviranomaiset voivat olla kantamatta viivästyskorkoja, myös niiden laskemisen alkamisajankohtana on välttämättä oltava mainittu määräajan päättymispäivä.

32 Niinpä viivästyskorkoja voidaan tullikoodeksin 232 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan kantaa vain tullivelan maksua varten asetetun määräajan päättymisen jälkeiseltä ajalta, koska mainitulla artiklalla ei ole tarkoitus estää tulliviranomaisten taloudellisia menetyksiä eikä kompensoida toimijoiden omista toimistaan saamia etuja, jotka johtuvat viivästyksestä tullikoodeksissa tarkoitetussa tullivelan tileihin kirjaamisessa sekä velan määrän tai sen maksamiseen velvollisen henkilön määrittämisessä.

33 Tullikoodeksissa ja soveltamisasetuksessa ei säädetä erityisistä toimenpiteistä, kuten tullinkorotuksesta, jonka määrä vastaa sen viivästyskoron määrää, joka olisi ollut maksettava tullivelan syntymisen ja tileihin kirjaamisen väliseltä ajalta tai alkuperäisen tileihin kirjatun tullivelan erääntymisen ja kyseisen tullivelan jälkikäteen tapahtuvan tileihin kirjaamisen väliseltä ajalta, niiden tapausten varalta, joissa tullivelan syntyperusteena on tullikoodeksin 202–205, 210, 211 ja 220 artikla, jotka kaikki koskevat tilanteita, joissa kyseessä oleva toimija ei ota huomioon unionin tullisäännöksiä (ks. vastaavasti asia C-91/02, Hannl-Hofstetter, tuomio 16.10.2003, Kok., s. I-12077, 19 ja 23 kohta).

34 Niinpä ensimmäiseen kysymykseen on edellä esitetyn perusteella vastattava, että tullikoodeksin 232 artiklan 1 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että kantamatta oleviin tulleihin perustuvat viivästyskorot voidaan tämän säännöksen nojalla periä vain mainitun määrän maksamista varten asetetun määräajan päättymisen jälkeiseltä ajalta.

Toinen kysymys

35 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee toisella kysymyksellään pääasiallisesti sitä, onko tullikoodeksin 214 artiklan 3 kohtaa tulkittava siten, että kansalliset viranomaiset eivät saa tämän säännöksen perusteella periä tullivelalliselta hyvityskorkoa alkuperäisen tulli-ilmoituksen ajankohdan ja myöhemmän tileihin kirjaamisen ajankohdan väliseltä ajanjaksolta, kun vastaavat säännökset puuttuvat soveltamisasetuksesta.

36 Tässä yhteydessä on riittävää todeta, että tullikoodeksin 214 artiklan 3 kohdassa säädetään nimenomaisesti, että tapaukset, joissa hyvityskorkoa kannetaan, ja sen kantamista koskevat edellytykset määritellään ”komiteamenettelyä noudattaen annetuissa säännöksissä”.

37 Soveltamisasetuksen 519 artiklan 1 kohdassa säädetään hyvityskoron kantamisesta vain niissä tilanteissa, joissa jalostetuista tuotteista tai tuontitavaroista on sisäisessä jalostusmenettelyssä tai väliaikaisen maahantuonnin menettelyssä syntynyt tullivelka.

38 Niinpä tulliviranomainen ei voi tukeutua tullikoodeksin 214 artiklan 3 kohtaan kantaakseen hyvityskorkoa muiden tullimenettelyjen yhteydessä.

39 Niinpä toiseen kysymykseen on vastattava, että tullikoodeksin 214 artiklan 3 kohtaa on tulkittava siten, että kansalliset viranomaiset eivät saa tämän säännöksen perusteella periä tullivelalliselta hyvityskorkoa alkuperäisen tulli-ilmoituksen ajankohdan ja myöhemmän tileihin kirjaamisen ajankohdan väliseltä ajanjaksolta, kun vastaavat säännökset puuttuvat soveltamisasetuksesta.

Kolmas kysymys

40 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee tällä kysymyksellään pääasiallisesti sitä, onko unionin säännöstö esteenä sille, että kansalliset viranomaiset soveltavat tullisäännösten rikkomiseen seuraamusta, josta ei ole nimenomaisesti säädetty kansallisessa lainsäädännössä.

41 Tässä yhteydessä on huomattava, että tullisääntöjen rikkomisen osalta oikeuskäytännössä on täsmennetty, että koska unionin lainsäädäntöä ei ole yhdenmukaistettu tällä alueella, jäsenvaltiot ovat toimivaltaisia valitsemaan asianmukaisina pitämänsä sanktiot. Niiden on kuitenkin tätä toimivaltaansa käyttäessään noudatettava unionin

oikeutta ja sen yleisiä periaatteita (ks. asia C-213/99, de Andrade, tuomio 7.12.2000, Kok., s. I-11083, 20 kohta ja em. asia Hannl-Hofstetter, tuomion 18 kohta).

42 Näihin periaatteisiin kuuluu nullum crimen, nulla poena sine lege -periaate (rikoksia ja rangaistuksia koskeva laillisuusperiaate) (ks. asia C-303/05, Advocaten voor de Wereld, tuomio 3.5.2007, Kok., s. I-3633, 46 kohta). Tämä periaate edellyttää, että laissa määritellään selvästi rikokset ja niistä määrättävät rangaistukset. Tämä edellytys täyttyy, kun yksityinen oikeussubjekti voi tietää kyseessä olevan säännöksen tai määräyksen sanamuodon ja tarvittaessa tuomioistuinten siitä tekemän tulkinnan perusteella, mitkä toimet tai laiminlyönnit synnyttävät sen rikosoikeudellisen vastuun (ks. em. asia Advocaten voor de Wereld, tuomion 50 kohta ja asia C-266/06 P, Degussa v. komissio, tuomio 22.5.2008, Kok., s. I-81*, 39 kohta).

43 Edellä esitetyn perusteella kolmanteen kysymykseen on vastattava, että unionin oikeuden yleiset periaatteet ja erityisesti nullum crimen, nulla poena sine lege -periaate ovat esteenä sille, että kansalliset viranomaiset soveltavat tullisäännösten rikkomiseen seuraamusta, josta ei ole nimenomaisesti säädetty kansallisessa lainsäädännössä.

Oikeudenkäyntikulut

44 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92, sellaisena kuin se on muutettuna 20.11.2006 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1791/2006, 232 artiklan 1 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että kantamatta oleviin tulleihin perustuvat viivästyskorot voidaan tämän säännöksen nojalla periä vain mainitun määrän maksamista varten asetetun määräajan päättymisen jälkeiseltä ajalta.**

2) **Asetuksen N:o 2913/92, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1791/2006, 214 artiklan 3 kohtaa on tulkittava siten, että kansalliset viranomaiset eivät saa tämän säännöksen perusteella periä tullivelalliselta hyvityskorkoa alkuperäisen tulli-ilmoituksen ajankohdan ja myöhemmän tileihin kirjaamisen ajankohdan väliseltä ajanjaksolta, kun vastaavat säännökset puuttuvat tietyistä asetuksen N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2.7.1993 annetusta komission asetuksesta (ETY) N:o 2454/93, sellaisena kuin se on muutettuna 28.2.2007 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 214/2007.**

3) **Unionin oikeuden yleiset periaatteet ja erityisesti nullum crimen, nulla poena sine lege -periaate ovat esteenä sille, että kansalliset viranomaiset soveltavat tullisäännösten rikkomiseen seuraamusta, josta ei ole nimenomaisesti säädetty kansallisessa lainsäädännössä.**

Allekirjoitukset